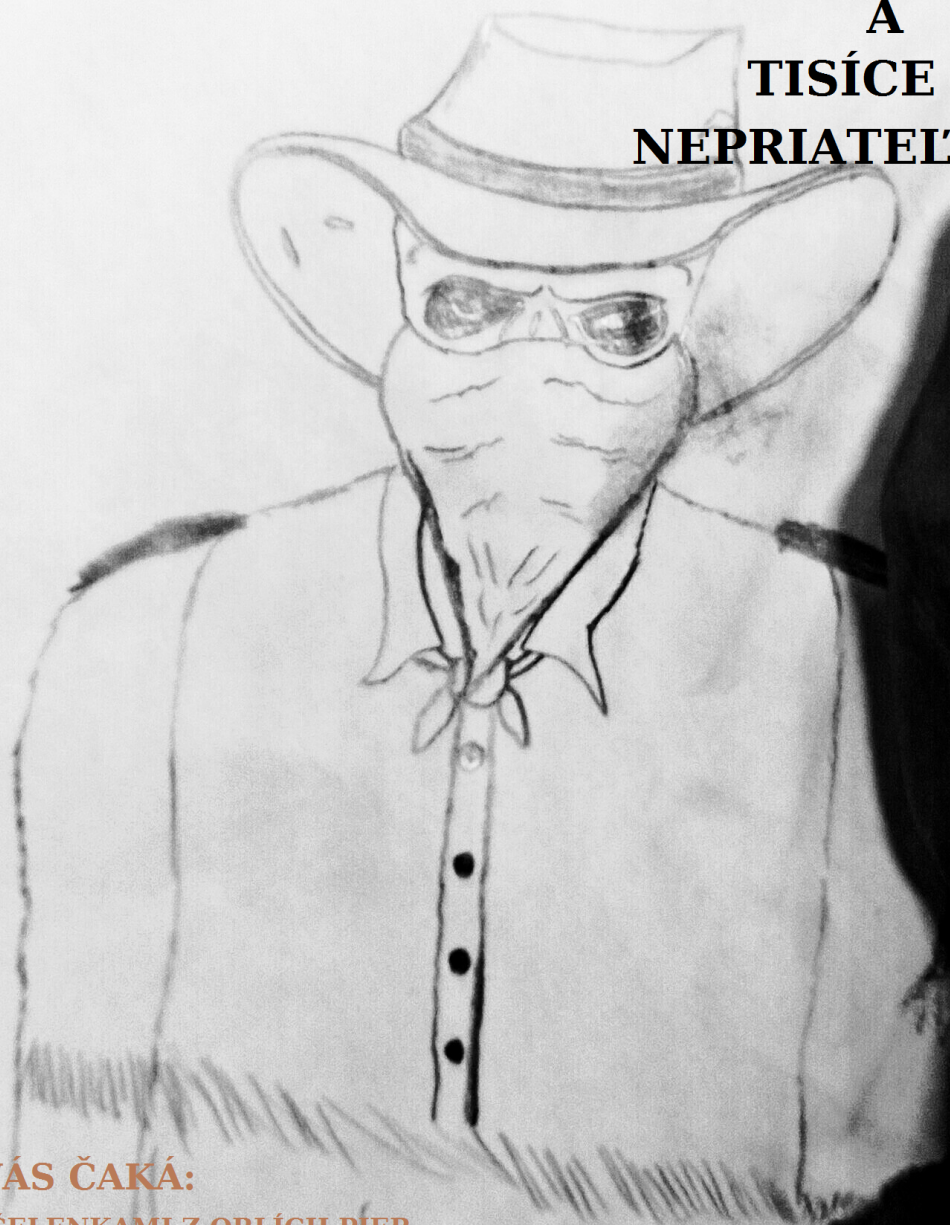

ZA HRANICOU ZÁKONA

Ukážka

TRAJA MŔTVI
JEDEN ZRADCA

A
TISÍCE
NEPRIATEĽOV

ČO VÁS ČAKÁ:

INDIÁNI S ČELENKAMI Z ORLÍCH PIER.
ROZHNEVAJTE ICH PEVNÉ LUKY Z BIZÓNICH
ROHOV A ČERVENOKOŽCI VÁM PONÚKNU
SKALP ZADARMO.

DRSNÍ KOVBOJI S NÍZKO ZAVESENÝMI COLTMI,
BAŽIACI PO DRAHOM KOVE A NOVEJ PÔDE.

I ŠERIFOVIA SO STRIEBORNOU
HVIEZDOU, NIEKTORÍ AŽ TVRDO
BRÁNIACI ZÁKON...

LEV
MEDZI
SPISOVATEĽMI

Autor ilustrácie: L. m. s

„Vitajte v našom saloone. Tak ako každý piatok večer aj tento vyberieme hrdinského dobrodruha, ktorý nám vyrozpráva svoj príbeh. Osobu, ktorá si za svoj prejav odnesie domov až štyridsať dolárov. Ako iste viete pravidlá rozhodujú jasne. Príbeh vyrozpráva cudzinec, ktorého v saloone nepoznáme. Nájde sa tu niekto taký? Ak áno, nech príde sem vžme si svoju dýku, podpíše sa na ňu a trať sa do čierneho bodu v terči. Či už z jedného metra alebo troch, to je jedno. Je to len prostý rituál.“

Majiteľ podniku všetečne čakal. Z davu znudených ľudí sa zrazu vytackal ožran.

„Ja! Ja chcem povedať príbeh.“ Vybral z kabáta dýku a zakopol o drevenú podlahu. Unavený a znechutený dav pískal a vykrikoval. Na saloone sa otvorili dvojkrídlové lietajúce dvere. Do haly udrel silný vietor. Lampáše zhasli. Luster zaiskril a prestal svietiť.

V saloone nastalo napätie a ticho. Všetky cigary a fajky akoby čarovnou mocou vyhasli až na jednu. Horela silno v lesku lunny dymila obláčikmi ako miniatúrna lokomotíva. Nikto si ho tam predtým nevšimol.

„Hm hm hm hm ...Rád sa ujmem tejto úlohy ja.“

„Áno ale to by najprv museli svietiť svetlá,“ odvetil majiteľ. Drevený luster sa vo chvíli zvedavého publika akoby zázrakom celý rozsvietil. Opilec sa postavil na nohy, keď chcel do terča zapichnúť svoju dýku, bola tam iná.

„No tak zdá sa, že hrdinu už máme. Chcelo by to ešte dobrý príbeh. O čom alebo o kom nám budete rozprávať Pán?“

„Rozpoviem, pravdivý príbeh cti a hane štyroch súrodencov. O osude, ktorý sa s nimi zahral. Čase, ktorému nepodľahli. Pravde, za ktorú bojovali. Odvahe tých, ktorí sa nechali prezývať... “

Thater Perkins uháňal priemernou rýchlosťou spod vysokého kaňonu. Štyridsaťjeden tonová lokomotíva za sebou ťahala nenápadný ťažký vozeň. Traja banditi rasou zambovia sa so svojimi mustangmi vrhli na ozbrojený vlak. Na rušni došlo k streľbe. Len jednému z piatich ochrancov vlaku sa podarilo vyskočiť. Muž, ktorý si veľmi dobre zapamätal tváre troch banditov. Do Texasu sa v ten deň vracali traja bratia. Najstarší Thomas prichádzal z vojny. Tí, ktorí ho však poznali najlepšie vedeli, že je to len zásterka. Urastený, pekný, hnedooký drsniak milujúci hazard hry života. Pretože skutočnosť z neho robila špióna, bol odsúdený na večný strach a utrpenie, ktoré na sebe nedal znáť. Druhý najstarší brat William sa narodil ako mentálne postihnutý. Nebol ako ostatní - nie však len kvôli svojej inakosti. Ale hlavne preto, že mal myseľ génia. Túžil sa stať šerifom. Nakoniec sa však rozhodol vymeniť odznak za odev kňaza. Najmladší brat Joe bol najlepším a najrýchlejším pištoľníkom, akého v tom čase Texas poznal. Neexistoval súboj, ktorý by so svojou tasiacou kráskou prehral. Bratia Owensovci čelili neraz búrkam temnejším než ktorýkoľvek iní dobrodruhovia divokého západu. Lenže to čo prišlo potom, nebola len búrka.

Will prešiel prah Dalasu ako prvý. Mladý muž však nemal namierené za svojou rodinou. Začiatok príchodu venoval ceste za modlitbou do najmenšieho kostola. Aby sa poďakoval Bohu, za šťastný návrat. Keď vychádzal von kostolík roztrieštili tlak a plamene výbuchu, ktoré Willa odhodili do dvojmetrovej diaľky. Druhý vchádzal do mesta Thomas, ako však videl stúpajúci dym, okamžite popohнал svojho anglického plnokrvníka smerom kde sa mala stretnúť rodina. Joe chcel najprv navštíviť strýka v indiánskej osade Apačov a až neskôr ísť za rodinou v meste. „Otec som doma! Vrátil som sa živý a zdravý!“ podotkol Thomas. Otec Mfam vlastnil veľkú súkromnú banku, v ktorej sa stretávali vždy v dohodnutý deň príchodu. Či už boli preč alebo nie bol to

ich stály domov. Krásna na bielo natretá obrovská drevená vila so základom z pálených tehál.

„Čo ste to pre Boha vyviedli! Hľadali vás tu šerifovia a ich zástupcovia.“

„Šerifovia? Práve zhorel v kostolíku na západe jeden z mojich najlepších priateľov. Čo sa to tu do čerta deje?“ Pýtal sa William, ktorý sa objavil pri bráne do vili.

„A nestretol si cestou sem náhodou Joea?“

„Ja nič neviem, okrem toho vôbec som sa neprezradil. To čo sa deje nemôže byť kvôli mne.“

Odrazu Mfamom preletel náboj. Hrud' mu zaliala krv.

„Ostreľovačka niekto na nás strieľa z okolitých budov,“ odvetil Will.

„Odved' otca cez kríky ku starej studni! Budem vás kryť,“ zakričal preľaknutý Thomas.

Prešlo pár minút a strel'ba ustala.

„Synovia moji... myslel som, že... budem žiť dlhý život. Ale pravda je taká.“

„Otec šetri sily,“ odvetil plačúci William.

„Nech je to ktokoľvek. Nájdite a ochráňte sestru i matkin kmeň.

Nech je to ktokoľvek, buďte k nemu milostiví, aby vás Boh prísne nesúdil.

Prišiel som na koniec cesty... tá vaša sa práve začína.“

Zašepkal Mfam a trhol hlavou.

„Musíme do San Francisca za mojím nadriadeným ten bude vedieť čo máme robiť,“ So slzami v očiach upozornil Thomas. Will sa nevedel ukl'udniť. Držal otca v náručí a snažil sa cez Thomasovu dlaň kričať. „Môj život si si mal zobrať! Prečo on! Bože prečo?“ „Počúvaj William pôjdeš ihneď do tábora, presvedčíš strýka a nájdeš Joea. S jeho pomocou vyhl'adáte a upozorníte sestru. Ak sú tí ľudia čo po nás idú mocní, čo si aj myslím nesmieme sa spojiť s kmeňom. Všetkých Apačov by

mohli totiž vyvraždiť! Veľa šťastia.“

Ani jeden z bratov o svojom druhom súrodencovi v týchto ťažkých chvíľach nepochyboval. Svoju pol roka nezvestnú sestru však nenašli.

O osem dní neskôr

Thomas sa chcel stretnúť so svojím nadriadeným, tak ako vždy, v opustenej dedine neďaleko San Francisca, kedysi patriacej zlatokopom, ktorí ju s rodinami opustili, pretože boli presvedčení, že v doloch už mnoho zlata nenájdu. Takýchto prázdnych dediniek i mestečiek prezývaných mestá duchov bolo v Californii stovky. Anglickí špióni si vybudovali miestnosti a chodby pod dedinou hlboko v chladnej zemi. Na vrchu žili traja tuláci, skúsení zabijaci a herci, ktorí prijímali a prepúšťali návštevy.

„Dobrý deň, neprechádzal tu niekto s prezývkou mŕtvy mních?“ opýtal sa Thomas.

„A viete heslo?“

„Sedem, štyri, dva, deväť. Thomas Owens... naliehavo potrebujem pomoc.“

Thomas vošiel do dreveného, hnijúceho, páchnuceho domu, otvoril dvierka pod zavšiveným kobercom a rebríkom zišiel do krásne vyzdobenej, čistej chodby. Odomkol kľúčom ťažké železné dvere, vošiel do tmavej miestnosti, ale ako chcel prehovoriť k meditujúcemu mníchovi pristúpili k nemu zo zadu dvaja agenti a sotili ho troma pákami na kolená. „Čo ste to vy čierni červenokoží idioti vyviedli židovi Whiteovi?“ „Počuli sme o tom čo sa o nás píše. My sme žiaden vlak so zlatom neukradli. Nášho otca Mfama Owensa zabili. Myslíte si, že keby sme ten vlak naozaj prepadli my trepali by sme sa sem až z takej diaľky? Práve sem?“

„Starý White je mimo hry má problémy so srdcom a myslí si, že je

zlato v bezpečí. Zatiaľ čo sa vás jeho rodina snaží nájsť a to nie len v severnej Amerike. Na vaše hlavy bola pred šiestimi hodinami vypísaná najväčšia odmena všetkých čias.

Nazvali vás Tancujúcimi banditmi. Ja však viem že ste to zlato neukradli, bol to niekto druhý.“

„A kto?“

„Hovorím len, viem, že ste ho neukradli. O ostatnom už pomlčím. Teraz pre teba i tvojich bratov donesú nové doklady a dajú ti kufrík s desiatimi tisícami dolárov. Viac pre vás impérium urobiť nemôže. Maj sa pekne,“ odvetil mŕtvy mních a ponoril sa do svojich modlitieb.

Keď vychádzal Thomas pred drevenicu, pricválal tam akýsi černocho odetý v drahom saku s cylindrom, paličkou a malým moderným koženým kufříkom.

Thomas si až vonku pár metrov od smrekového domčeka uvedomil, že všetko išlo naozaj hladko a jeho úsmev popod fúzami na chvíľu stuhol. Zahľadel sa na bratov skrývajúcich sa v korune dubu. Zrazu sa mu pod nohami začala triasť zem a za sebou započul veľký hluk. Bola to neuveriteľne silná explózia. Z podzemného paláca tajnej služby, začali šľahať plamene na všetky strany. Tlak sa s Thomasom hral ako vietor s bukovým suchým listom. Vyhodil ho najprv do vzduchu, potom ho zrazil chrptom k zemi. Horiaci dolámaný čierny ako uhoľ sa rozbehol a hodil sa do járku plného vody.

Prebral sa až o dve hodiny neskôr ošetrovaný a umytý v ťažkom voze prikrytom plachtami. Bratia vedeli že výbuch nespôsobil dynamit – v kufříku musel byť nitroglycerín.

A však zaujímavejšia otázka bola kto na ďalekom západe mohol mať také kontakty aby sa dostal až do pobočky britskej tajnej služby v Amerike? Kto chcel Owensovcom pokaziť reputáciu? Zničiť ich povest'?

1892 Saloon Príbehov

„Na západe býva zvykom, že lož víťazí nad pravdou...
strach je silnejší než odhodlanie a smrť?“

Ľudia v saloone čumeli s vypleštenými očami a otvorenými ústami na záhadného rozprávača zahaleného šatkou i tieňom svojho plochého stetsona. Netrpezlivo čakali ako bude príbeh pokračovať.

„A ako bude pokračovať osud nespravodlivo odsúdených Tancujúcich banditov?“ Nedočkavo sa opýtal a podpichol k rozprávaniu majiteľ.

Neznámi rozprávač si vyfúkol dym z fajky, potichu sa zasmial:
„Všetko bolo prehrané už na začiatku len traja bratia
o tom ešte netušili...“